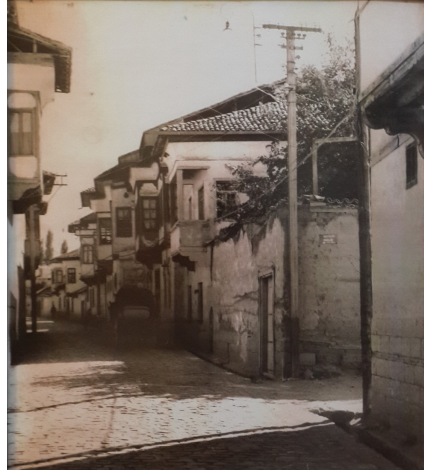

ZAMANDA YOLCULUK

Zaliha İnci KARABACAK

Herkesin bir yitiği vardır. Kendini en çok, onunla geçen günlerinde tam sayar. Bir an için gözlerinizi kapayın. Bu hayatta en mutlu olduğunuz günü hatırlayın. Neredesiniz? Haylaz bir çocuk mu? Gürbüz bir genç misiniz? Yanınızda kim var? Peki yitiğiniz kim? Benim yitiğim çatısı altında binbir mutluluk yaşadığım o ev.

Ne güzeldi çocukluk günlerim. Ama en çok da yaz günlerini özlerim. Malatya'daki o iki katlı cumbalı kerpiç evin avlusunda anneannemin az evvel ateşin üzerinden çektiği yufkaların arasına koyulan lezzetli peynire eşlik eden közlenmiş biberin is kokulu kadifeliği ile daha da iştah açan o kahvaltı saatlerini. İşte tam da duvardaki o siyah beyaz fotoğrafa bakarken anılar canlanıyor gözümde. Sağdan üçüncü cumba bizim salonumuz aslında. Bakmayın cumbanın öyle sessiz sakin arada kalmışlığına, en çok da bayram günlerinde çoluk çocuk misafir dizilirdi üzerindeki sofaya. Ama en çok çocuklar severdi orada misafir olmayı. Bayramda tepsi tepsi baklavalar hazırlanır, her misafire bir şişe kayısı kola ikram edilirdi. "Kayısıdan da kola mı olurmuş?" diyen sesleri duyar gibiyim. Bildiğiniz kola değil bu asitli, su gibi renksiz bir içecek. Ama kayısısı meşhur ya Malatya'nın, işte tam da o yüzden adı kayısı kola.

Elini öptüğünüzde size harçlık veren bir ev sahibi de varsa o çatının altında -benim rahmetli dedem gibi- bir çocuk için daha güzel bir bayram gezmesi olabilir mi bu dünyada? Tıpkı benim yaz ayı sonlandığında Ankara yoluna düşmeden önce anneannem ve dedeme sarılırken duyduğum sıcaklık gibi tatlı, masum bir gülümseme olurdu bayram gezmesi sonu çocukların suratlarında.

Salonumun en sıcak, en güzel köşesi bu evin fotoğrafının durduğu duvar. Zaman gece yarısı herkes uyumuş. Ama fotoğrafta vakit gündüz. Sokak tüm naifliğiyle Arnavut kaldırımlarında yürümem için beni çağırıyor. Şöyle bir bakınıyorum etrafıma çıt çıkmıyor. Evet galiba kaçacağım yine Malatya'nın sıcak iklimine. Çerçeveden sokağa doğru bir adım attım. Eğer diğer bacağımı da kurtarırsam paspartünün kenarından büsbütün geçeceğim çocukluk günlerime. Ha gayret... Büyük bir adım ve işte başardım. Çerçevenin içindeyim. Geriden gelen güneş sırtımı ısıtıyor. Artık, bir parçasıyım fotoğrafın.

Fotoğrafta ben şimdiki hâlimleyim ama sokak, evler hatta elektrik direkleri bile eski. Yavaş yavaş ilerliyorum çerçevenin kenarından sokağın içlerine doğru. Bizim evin önüne gelince derin bir nefes alıp vuruyorum kapının şakşağını. Sokak, şakşağın sesi ile inliyor. En iyi zilden bile daha güçlü olan o ses öyle güzeldir ki. Çok özlemişim bu sesi. İçerden anneannemin sesi geliyor. "Geldimmm..." diyor uzatarak. İçerideki büyük taşlı girişin üzerinde yankılanıyor kapıya yaklaşan adımları. Kapı açılıyor. Ben atlıyorum boynuna: "Anneanne ben geldim" diye. Önce anlamıyor. Bana bakıyor fal taşı gibi açılmış gözleriyle. "Anneanne benim, sorma niye diye. Biraz büyüdüm sadece. Avluda oturup hasret giderelim diye geldim, öyle aniden davetsizce." Sarılıyor bana sımsıkı. Sarılırken bir de öpüyor boynumdan hafifçe. Girişten geçince, anneannemin gökkuşağını kıskandıran binbir renkle bezeli çiçekleri ile çevrili o sıcak avluya varıyoruz. Az mı sek sek oynadım ben avluda? Küçükken güneş banyosu da yapardık plastik leğenin içinde. "Hep çocuk olmak vardı anneanne senin şefkatli ellerinde. Ben çok konuştum. Azıcık da sen söyle. Neler yapıyorsun bugünlerde?" Bir o söyledi bir de ben. Arada gelip gidenler bile oldu. Kalaycı geldi. Anneannemin bir koşu getirdi kalayı geçen kapları. Ben de hortumu kaptım. Avluyu yıkayıp, çiçekleri suladım o gidince içeriye. Her şey tıpkı çocukluk günlerimdeki gibi sıcak ve samimiydi o evde.

Ana ocağında zamanın nasıl aktığını anlamamıştım. Sokağın köşesin-

deki camiden ikinci ezanın sesi yükselince ayrılmam gerektiğinin farkına vardım. “Anneanne gitmem lazım, yemeğe kalamam. Ama alacağım olsun. Kış günlerinde bakır tencerede yaptığın etli nohuttan yaparsın bir dahaki sefere, yeriz birlikte. Demini orta odadaki sobanın üzerinde almış bir de çay içeriz üzerine. Yine geleceğim merak etme. Kimse uyanmadan dönmeliyim eve. Dedeme selam söyle. Ona söyleyecek çok sözüm var aslında. O gittiğinden beri kimse harçlık vermiyor öptüğümde elini bayramda. Ne yüce gönüllü ne cömert adamdı o. Hiç tanımadığı insanlara bile borç vermiş elleri sıkıştığında. Sahi, sen söylemiştin değil mi? Öldükten sonra kaç kişi gelip anlatmış sana... Eğer senin de söyleyeceklerin varsa ona hiç öteleme çarşıdan gelince önce şöyle sıkıca sarıl, sonra dök içindekileri. Anneanne, şu an sadece huzur var bu evde, bu sokakta. Ölüm yok, mutsuzluk yok sadece güzel anılar var çerçevenin ardında. Ama bir hayat var beni bekleyen camın öte tarafında. Evlendim ben biliyor musun? Her ne kadar dedemsiz bir yanımız buruk olsa da merak etme o gün, en mutlu anımda sen de yanımda olacaksın. Artık gitmeliyim. Burası gündüz, orası gece. Uyanıp beni yanında göremezse kocam, telaşlanır sonra. İstersen sokağın köşesine kadar gelip uğurla beni. Oradan sonra geçeceğim öte tarafa. Neyse dur vazgeçtim. Sen gelme. Gelirsen ayrılamam sonra. Gitmek zor gelir bana. En iyisi arkamdan bir tas su dök. Hani çabuk gelelim diye yapardın ya biz düşmeden önce Ankara yollarına...” Su damlaları havadayken gözleri kaldı aklımda. Sanki zaman yine durdu o anda. “Gitme” der gibiydi bana. Gitmekle, gitmemek arasında kaldı yüreğim bakarken o manzaraya.

Neden sonra, çerçevenin yanında buldum kendimi. Meğerse uyuya kalmışım oracıkta. Gözümden bir damla yaş süzüldü usulca. Keşke hiç uyanmasaydım. Ya da bunlar bir rüya olmasaydı. Anılarım ve ben hep mutlu yaşasaydık kerpiç dört duvarın sarmaladığı o cennet avluda.